DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 maja 1946 r.

Nr 7

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

79

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o Banku Komunalnym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Bank Komunalny, nazywany w dalszych przepisach „Bankiem".

Bank jest osobą prawną prawa publicznego i jest uprawniony do używania pieczęci z godłem państwowym.

Siedzibą Banku jest m. st. Warszawa. Bank może otwierać oddziały w kraju.

Władzą nadzorczą Banku jest Minister Skarbu, działający w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

Działalność Banku rozciąga się na obszar całego Państwa.

Bank rządzi się statutem, wydanym przez władzę nadzorczą w drodze rozporządzenia.

Art. 2. Kapitał zakładowy Banku składa się z nieograniczonej ilości nie podlegających wycofaniu udziałów Skarbu Państwa, związków samorządowych i komunalnych kas oszczędności. Wysokość jednego udziału wynosi zł 50.000 (złotych pięćdziesiąt tysięcy).

Ilość udziałów Skarbu Państwa wyznacza Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu, złożony w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

Ilość wnoszonych udziałów przez poszczególne związki samorządowe i komunalne kasy oszczędności oraz termin ich wniesienia ustala władza nadzorcza Banku.

Warunki tworzenia funduszów rezerwowych i innych funduszów specjalnych określi statut Banku.

Art. 3. Zadaniem Banku jest finansowanie i obsługa bankowa związków samorządowych oraz ich przedsiębiorstw i komunalnych kas oszczędności, jak również administrowanie wszelkimi funduszami specjalnymi, przeznaczonymi na kredyty i dotacje dla związków samorządowych, ich przedsiębiorstw i komunalnych kas oszczędności.

Bank jest centralą żyrową, lokacyjną i inkasową dla związków samorządowych, ich przedsiębiorstw i komunalnych kas oszczędności.

Bank jest uprawniony do wykonywania wszystkich zwykłych czynności bankowych oraz w zakresie wymienionym w ust. 1 artykułu niniejszego — do emisji obligacyj.

Szczegółowy zakres czynności Banku ustali statut.

Art. 4. Wszystkie dotacje i fundusze specjalne, przeznaczone dla związków samorządowych, ich przedsiębiorstw oraz komunalnych kas oszczędności, muszą być lokowane w Banku, który nimi administruje oraz przeprowadza ich rozdział na podstawie decyzji komisyj specjalnych, przewidzianych dla tych dotacyj i funduszów.

Art. 5. Związki samorządowe mogą lokować swoje fundusze jedynie w Banku lub w komunalnych kasach oszczędności. Obowiązek ten nie dotyczy gmin wiejskich oraz tych miast niewydzielonych, w których nie ma komunalnych kas oszczędności.

Ograniczenie zawarte w ust. 1 artykułu niniejszego nie dotyczy rachunków żyrowych w Narodowym Banku Polskim i rachunków czekowych w Pocztowej Kasie Oszczędności.

Władza nadzorcza Banku może ustalić, jaki odsetek funduszów wolnych komunalne kasy oszczędności obowiązane są lokować w Banku.

Art. 6. Skarb Państwa udziela poręki za obligacje Banku do wysokości jednego miliarda złotych.

Art. 7. Ogólna suma znajdujących się w obiegu obligacyj Banku nie może przekraczać sumy niespłaconych wierzytelności Banku, będących podstawą emisji tych obligacyj.

Ogólna suma obligacyj nie może przekraczać dziesięciokrotnej wysokości kapitału zakładowego Banku.

Art. 8. Za pożyczki, udzielone przez Bank związkom samorządowym i ich przedsiębiorstwom, odpowiadają związki samorządowe całym swoim majątkiem, a w szczególności wszystkimi dochodami.

Art. 9. Obligacje Banku są papierami wartościowymi, posiadającymi bezpieczeństwo prawne (pupilarne).

Art. 10. Organami Banku są:

1) Zgromadzenie udziałowców,
2) Rada Banku,
3) Zarząd,
4) Komisja Rewizyjna.

Art. 11. Skład, sposób powoływania oraz szczegółowy zakres czynności organów Banku ustali statut.

Art. 12. Celem stałego nadzoru nad działalnością Banku władza nadzorcza Banku mianuje na jego koszt komisarza rządowego i jego zastępcę, określi ich uprawnienia i obowiązki oraz wyznaczy ich wynagrodzenie.

Art. 13. Księgi Banku oraz wyciągi z nich, uwierzytelnione przez Bank, mają moc dowodową dokumentów publicznych, a dokumenty stwierdzające zobowiązania z oświadczeniem Banku, iż oparte na nich roszczenie jest wykonalne i prawnie dojrzało do egzekucji, mają moc tytułów egzekucyjnych. Klauzulę wykonalności nadaje tym tytułom właściwy sąd grodzki według przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 14. Termin rozpoczęcia działalności Banku wyznaczy władza nadzorcza zarządzeniem ogłoszonym w Monitorze Polskim.

Wszystkie aktywa i pasywa Polskiego Banku Komunalnego Spółki Akcyjnej i Komunalnego Banku Kredytowego w Poznaniu w rachunku polskim (w rozumieniu rozporządzenia Kierownika Resortu Gospodarki Narodowej i Finansów z dnia 5 października 1944 r. o czynnościach bankowych na obszarach wyzwolonych spod okupacji — Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 38) przejmuje Bank Komunalny.

Przejęcie to wolne jest od wszelkich podatków, opłat stemplowych, sądowych i innych należności, pobieranych od przeniesień majątkowych oraz od zwrotu kapitału udziałowego.

Z chwilą rozpoczęcia działalności Banku Polski Bank Komunalny Spółka Akcyjna, Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu i Wojewódzki Bank Pożyczkowy w Poznaniu przechodzą w stan likwidacji z zachowaniem przepisów ustępu poprzedzającego.

Art. 15. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

Art. 16. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz U. R. P. z dnia 17 kwietnia 1946 r. Nr 12, poz. 77).

80

DEKRET

z dnia 8 marca 1946 r.

o *majątkach opuszczonych i poniemieckich.*

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Wszelki majątek (ruchomy i nieruchomy) osób, które w związku z wojną rozpoczętą 1 września 1939 r. utraciły jego posiadanie, a następnie go nie odzyskały, jest majątkiem opuszczonym w rozumieniu niniejszego dekretu.

2. Uważa się również za opuszczony majątek (ruchomy i nieruchomy), będący w posiadaniu osób trzecich na podstawie umowy, zawartej z właścicielem, jego prawnymi następcami, osobami prawa ich reprezentującymi lub działającymi w interesie tych osób, jeżeli umowa ta miała na celu uchronienie tego majątku od utraty w związku z wojną lub okupacją.

3. Przepis ust. 2 stosuje się także do wszystkich przypadków, gdy posiadacz majątku wywodzi swe prawa od osób, które w kolejnym następstwie opierają swe prawa na pierwotnej umowie, określonej w ust. 2.

4. Nie uważa się za majątek opuszczony praw najmu pomieszczeń i budynków, chyba, że stanowią część składową istniejących przedsiębiorstw przemysłowych lub handlowych.

Art. 2. 1. Z mocy samego prawa przechodzi na własność Skarbu Państwa wszelki majątek:

a) Rzeszy Niemieckiej i byłego Wolnego Miasta Gdańska,
b) obywateli Rzeszy Niemieckiej i byłego Wolnego Miasta Gdańska z wyjątkiem osób narodowości polskiej lub innej przez Niemców prześladowanej,
c) niemieckich i gdańskich osób prawnych z wyłączeniem osób prawnych prawa publicznego,
d) spółek kontrolowanych przez obywateli niemieckich lub gdańskich albo przez administrację niemiecką lub gdańską,
e) osób zbiegłych do nieprzyjaciela.

2. Przepisu ustępu poprzedzającego nie stosuje się do niezbędnych przedmiotów osobistego użytku, należących do osób, wymienionych pod lit. b) i e).

3. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami ustali w rozporządzeniu, jakie osoby i spółki oraz w jakim postępowaniu uznane będą za podlegające przepisowi ust. 1 lit. b), c), d), e).

4. Majątek niemieckich i gdańskich osób prawnych prawa publicznego (ust. 1 lit. c) przechodzi z mocy samego prawa na własność odpowiednich polskich osób prawnych. W braku takich osób lub w razie zbiegu zainteresowań kilku osób prawnych uchwała Rady Ministrów oznaczy osobę prawną, na własność której ma przejść majątek.

5. Z mocy przepisu niniejszego artykułu nie przechodzi na własność Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego majątek określony w ust. 1:

a) który został zajęty lub skonfiskowany przez b. władze okupacyjne, chyba że majątek ten stanowił przedtem własność Skarbu Państwa lub wspomnianych osób prawnych, albo zajęcie lub konfiskata dotyczyły mienia osób lub spółek, wskazanych w ust. 1 i 4,

b) którego wyzbycie się na rzecz osób i spółek, wymienionych w ust. 1 i 4, nastąpiło po dniu 1 września 1939 r. pod wpływem groźby, uprawniającej właściciela, zbywającego majątek do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli.

Majątek, o którym mowa w ustępie niniejszym, uważa się za opuszczony, jeżeli podpada pod przepis art. 1.

6. Przejście na własność Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego nieruchomości i wszelkich praw hipotekowanych z mocy przepisów niniejszego dekretu podlega ujawnieniu w księgach hipotecznych (gruntowych) na wniosek właściwego okręgowego urzędu likwidacyjnego.

7. Wierzytelności pieniężne i inne prawa należne osobom i spółkom, których majątek z mocy ust. 1 przechodzi na własność Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego, uznaje się za zajęte na rzecz Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego z mocy samego prawa.

Art. 3. 1. Nieważne są wszelkie czynności lub akty prawne zdziałane w odniesieniu do majątku opuszczonego z władzami okupacyjnymi albo instytucjami lub osobami, działającymi z ramienia tych władz albo w porozumieniu z nimi, jak również umowy, określone w art. 1 ust. 2 i 3.

2. Nieważne są wszelkie czynności lub akty prawne zdziałane w odniesieniu do majątków wymienionych w art. 2. ust. 1 i 4 oraz w odniesieniu do majątków opuszczonych celem zapobieżenia ich przejściu na własność Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego lub objęciu ich przez okręgowy urząd likwidacyjny.

Art. 4. 1. Nabywca majątku opuszczonego lub przechodzącego na własność Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego na mocy art. 2 ust. 1 i 4 jest posiadaczem złej wiary, jeśli nabycie majątku nastąpiło na mocy czynności lub aktów prawnych, które na podstawie art. 3 są uznane za nieważne z wyjątkiem umów oznaczonych w art. 1 ust. 2 lub 3. Jest posiadaczem złej wiary również wówczas, gdy tytuł swój wywodzi od osoby wpisanej do ksiąg hipotecznych, jeżeli osoba ta nabyła majątek na mocy czynności lub aktów prawnych uznanych stosownie do przepisów art. 3 za nieważne z wyjątkiem umów, określonych w art. 1 ust. 2 i 3.

2. Posiadacz złej wiary nie ma prawa żądania zwrotu dokonanych przez siebie nakładów, choćby przez to wartość majątku wzrosła oraz można od niego poszukiwać dochodów za cały czas posiadania majątku.

Art. 5. 1. Państwo, przedsiębiorstwa i instytucje państwowe, osoby prawne prawa publicznego, instytucje spółdzielcze, społeczne i przedsiębiorstwa użyteczności publicznej oraz posiadacze majątków oddanych im w posiadanie przez władze państwowe mają prawo żądania równowartości dokonanych przez nich nakładów, a Państwo, przedsiębiorstwa i instytucje państwowe oraz osoby prawne prawa publicznego także i równowartości nakładów dokonanych przez b. władze okupacyjne lub przez osoby i spółki, wymienione w przepisie art. 2 ust. 1 i 4, których mienie przechodzi z mocy prawa na własność Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego, we wszystkich tych przypadkach jednak tylko do wysokości wzrostu wartości majątku w chwili zwrotu. Z wartości nakładów należy potrącić dochody oraz inne korzyści, osiągnięte w czasie posiadania.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób, które posiadały majątek na zasadzie umów, wymienionych w art. 1 ust. 2 i 3, lecz tylko co do nakładów przez nie poczynionych.

3. W celu zabezpieczenia należności z tytułu dokonanych nakładów Państwo oraz instytucje, wymienione w ust. 1, uprawnione są do wniesienia ostrzeżenia hipotecznego (adnotacji) do wysokości poczynionych nakładów. Wykaz należności za nakłady, zaświadczony przez okręgowy urząd likwidacyjny, stanowi tytuł do wpisania ostrzeżenia (adnotacji) w księdze hipotecznej (gruntowej).

Art. 6. 1. Nakłady, dokonane w nieruchomościach lub przedsiębiorstwach przemysłowych i handlowych przez b. władze okupacyjne oraz przez osoby i spółki, wymienione w przepisie art. 2 ust. 1 i 4, których majątek przechodzi z mocy prawa na własność Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego tudzież nakłady, dokonane przez polskie władze, instytucje i przedsiębiorstwa pań-

stwowe oraz przez osoby prawne polskiego prawa publicznego, instytucje społeczne, przedsiębiorstwa użyteczności publicznej i przez posiadaczy majątków, oddanych im w posiadanie przez władze państwowe, nie podlegają wydaniu osobie uprawnionej do przywrócenia posiadania majątku głównego, jeżeli nakłady te dadzą się dogodnie oddzielić od majątku głównego bez uszkodzenia nakładów lub majątku.

2. Za nakłady w rozumieniu ust. 1 uważa się w szczególności wszelkie substancje majątkowe, nie wyłączając towarów, nawet zakupionych z funduszów właściciela przedsiębiorstwa, oraz wszelkie połączenia i przekształcenia majątku.

3. Jeżeli nakłady przewyższają wartość majątku w stosunku do jego wartości w chwili utraty posiadania, Skarb Państwa, przedsiębiorstwa i instytucje lub osoby prawne prawa publicznego mają prawo zamiast żądania równowartości nakładów wykupić majątek główny od jego właściciela. W braku porozumienia co do warunków wykupu warunki te ustali komisja szacunkowa, której skład, postępowanie przed nią oraz zasady ustalenia szacunku i innych warunków wykupu określi Prezes Rady Ministrów w rozporządzeniu wydanym w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości.

4. Orzeczenie komisji co do warunków wykupu nie ulega zaskarżeniu w trybie administracyjnym. Jeżeli strona nie zgadza się na te warunki, może w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia jej tego orzeczenia żądać ustalenia warunków wykupu w trybie postępowania niespornego przez sąd grodzki miejsca położenia majątku.

5. Straty wynikłe wskutek utraty posiadania nie mogą być potrącane z nakładów.

Dział II.

Urzędy Likwidacyjne.

Art. 7. 1. Tworzy się Główny Urząd Likwidacyjny i okręgowe urzędy likwidacyjne.

2. Właściwość miejscowa okręgowego urzędu likwidacyjnego rozciąga się na obszar województwa. Prezes Rady Ministrów może w drodze rozporządzenia zmieniać granice miejscowej właściwości okręgowego urzędów likwidacyjnych.

3. Do zakresu działania urzędów likwidacyjnych należy:

a) zabezpieczenie majątków opuszczonych do czasu objęcia ich w zarząd przez właściwe ze względu na rodzaj majątku władze,

b) kontrola i sporządzanie inwentarza takich majątków,

c) oddawanie w najem lub dzierżawę majątków opuszczonych, przeznaczonych do tego przez władze, właściwe ze względu na rodzaj majątku,

d) przedsiębranie czynności, wymienionych pod lit. a)—c), co do majątków, przechodzących na własność Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego (art. 2 ust. 1 i 4),

e) sprzedaż ruchomości w przypadku, gdy zachodzi niebezpieczeństwo niszczenia ich substancji lub gdy koszty ich przechowania są niewspółmiernie wysokie w stosunku do ich wartości.

4. Urzędy likwidacyjne są ponadto powołane do sprawowania innych czynności, zleconych im przepisami niniejszego dekretu lub rozporządzeń wydanych na jego podstawie.

Art. 8. 1. Urzędy likwidacyjne podlegają Prezesowi Rady Ministrów. Na ziemiach odzyskanych okręgowe urzędy likwidacyjne podlegają Ministrowi Ziem Odzyskanych.

2. Główny Urząd Likwidacyjny może występować do Ministra Ziem Odzyskanych z wnioskami zmierzającymi do koordynowania działalności likwidacyjnej na całym obszarze Państwa.

3. Na czele Głównego Urzędu Likwidacyjnego stoi prezes, mianowany przez Prezesa Rady Ministrów. Wiceprezesów mianuje Prezes Rady Ministrów na wniosek prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

4. Na czele okręgowego urzędu likwidacyjnego stoi dyrektor, mianowany przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

5. Na ziemiach odzyskanych dyrektorów okręgowych urzędów likwidacyjnych mianuje Minister Ziem Odzyskanych.

Art. 9. Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych określi w drodze rozporządzenia organizację urzędów likwidacyjnych oraz ich uprawnienia, w szczególności w zakresie zbywania majątku oraz oddawania go w najem lub dzierżawę (art. 12).

Art. 10. 1. Każda władza państwowa, samorządowa, osoba prawna lub fizyczna, powziąwszy wiadomość o majątku, który jest opuszczony lub przechodzi na własność Skarbu Państwa albo osób prawnych prawa publicznego w myśl art. 2 ust. 1 i 4, winna o tym niezwłocznie zawiadomić właściwy okręgowy urząd likwidacyjny.

2. Jeżeli przed objęciem nadzoru przez urząd likwidacyjny zajdzie potrzeba wydania natychmiastowych zarządzeń w celu ochrony majątku, najbliższa władza państwowa lub samorządowa przedsiębierze niezbędne środki, zawiadamiając o tym niezwłocznie właściwy urząd likwidacyjny.

3. Bliższe szczegóły oraz zakres obowiązków,

ciążących na poszczególnych władzach państwowych dla wykonania przepisów ust. 1 i 2, określi w drodze rozporządzenia Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 11. 1. Każdy, kto sprawował z ramienia b. władz okupacyjnych zarząd przymusowy, komisaryczny lub powierniczy, jak również każdy, kto jest w posiadaniu lub sprawuje faktyczny zarząd majątków opuszczonych albo przechodzących na własność Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego z mocy przepisów niniejszego dekretu, winien niezwłocznie zgłosić te majątki łącznie z wszelkimi rachunkami i dowodami oraz gotowizną, znajdującą się w jego rękach, właściwemu okręgowemu urzędowi likwidacyjnemu.

2. Kto wykracza przeciw przepisowi ust. 1, podlega karze więzienia lub aresztu do lat pięciu i grzywny do 200.000 zł albo jednej z tych kar. Właściwymi do orzekania są sądy okręgowe.

Art. 12. 1. Okręgowy urząd likwidacyjny po skontrolowaniu i przejęciu majątku według inwentarza i bilansu otwarcia, sporządzonego przez władze sprawujące tymczasowy zarząd, przekazuje majątki, przechodzące z mocy art. 2 ust. 1 i 4 na własność Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego, w zarząd właściwym ze względu na rodzaj majątku ministerstwom lub organom samorządu terytorialnego albo organom innych osób prawnych prawa publicznego ze szczególnym uwzględnieniem interesów osadnictwa i repatriacji. Właściwe ministerstwa mogą nadawać te majątki na własność osadnikom i repatriantom, o ile chodzi o ziemie odzyskane w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych. Władze sprawujące tymczasowy zarząd winny przedstawić spis inwentarza okręgowemu urzędowi likwidacyjnemu w ciągu miesiąca, a bilans otwarcia w ciągu 4 miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu.

2. Majątki opuszczone zostaną przekazane w zarząd właściwym ze względu na rodzaj danego majątku ministerstwom lub organom samorządu terytorialnego. Za zgodą właściwego ministra majątki te mogą być ponadto oddawane w bezpośredni zarząd i użytkowanie instytucjom użyteczności publicznej, instytucjom spółdzielczym, społecznym, organizacjom kulturalnym i oświatowym oraz organizacjom pomocy dla grup ludności szczególnie prześladowanych przez Niemców.

3. Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami ustali w drodze rozporządzeń tryb zarządu majątków, wymienionych w ust. 1 i 2, oraz określi warunki przekazywania w zarząd i użytkowanie majątków w myśl ust. 2, sposób i warunki uwzględnienia interesów osadnictwa i repatriacji, w szczególności nadawania majątków osadnikom i repatriantom na własność, warunki dokonywania wpłat (art. 14), a także warunki zbywania lub likwidacji majątków, oddawania ich w najem i dzierżawę oraz oznaczy krąg instytucji i osób uprawnionych do nabywania i otrzymywania w najem lub dzierżawę tych majątków.

4. Przejęcie przez właściwe ministerstwo lub organ samorządu terytorialnego majątków wymienionych w ust. 2 oraz oddanie ich w zarząd i użytkowanie instytucjom określonym w tymże ustępie, tudzież oddanie tych majątków w najem lub dzierżawę nie narusza wynikających z art 15, 16 i 17 praw osób, którym ma być przywrócone posiadanie. W razie sprzedaży majątku osobom tym wypłaca się uzyskaną ze sprzedaży cenę.

Art. 13. 1. Koszty nadzoru zabezpieczającego i zarządu majątków opuszczonych obciążają te majątki.

2. Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami ustali w drodze rozporządzenia sposób pokrywania kosztów nadzoru zabezpieczającego i zarządu majątków, których dochody nie wystarczają na ich pokrycie.

3. Pokrycie powstałych niedoborów, wymienionych w ust. 2, nastąpi przy wydaniu majątku osobie uprawnionej albo przy jego sprzedaży lub likwidacji.

Art. 14. Wszelkie wpływy, osiągane z zarządzanego majątku opuszczonego po potrąceniu wydatków bieżących, kosztów nadzoru i zarządu oraz równowartości nakładów, należy składać na specjalny rachunek Głównego Urzędu Likwidacyjnego do państwowej instytucji bankowej, wskazanej przez Ministra Skarbu.

D z i a ł III.

Przywrócenie posiadania majątków opuszczonych.

Art. 15. 1. Osobie, która w związku z wojną rozpoczętą 1 września 1939 r. utraciła posiadanie majątku, należy na jej wniosek przywrócić posiadanie tego majątku, jeżeli co do tego nie zachodzą przeszkody z art. 22.

2. Wnioski o przywrócenie posiadania w trybie przewidzianym w niniejszym dekrecie można składać do dnia 31 grudnia 1947 r.

Art. 16. 1. Gdy osoba, wymieniona w art. 15, zmarła lub jest nieobecna, przywrócenia posiadania mogą żądać jej krewni w linii prostej (zstępni i wstępni, również dzieci nieślubne), bracia i siostry oraz małżonek. Małżonek może żądać wprowadzenia w posiadanie bez względu na to, czy związek małżeński został zawarty w formie prawem przepisanej.

2. W razie sporu przy zbiegu osób uprawnionych do żądania przywrócenia posiadania stosuje się przepisy prawa cywilnego.

Art. 17. 1. Objęcie w posiadanie majątku oddanego w najem lub dzierżawę w myśl art. 12 może nastąpić dopiero po upływie terminu dzierżawy lub najmu.

2. Dzierżawa lub najem, zawarte na czas dłuższy niż do dnia 31 grudnia 1948 r., mogą być wypowiedziane przez osoby wymienione w art. 15 i 16 jedynie z zachowaniem 6-miesięcznego terminu wypowiedzenia na koniec roku kalendarzowego, jednak nie wcześniej niż na dzień 31 grudnia 1948 r. W razie zaniechania wypowiedzenia przedłuża się dzierżawa lub najem na dotychczasowych warunkach na czas nieoznaczony z zastrzeżeniem, że w umowę wstępują osoby wymienione w art. 15 i 16.

3. Czynsz z tytułu dzierżawy lub najmu przysługuje osobie uprawnionej (art. 15 i 16).

Art. 18. Osobie, której zostanie przywrócone posiadanie majątku opuszczonego w trybie niniejszego dekretu, jeżeli nie jest ona właścicielem tego majątku, służy tylko zarząd i użytkowanie.

Art. 19. Za zgodą okręgowego urzędu likwidacyjnego na wniosek osoby uprawnionej (art. 15) właściwa władza, zarządzająca majątkiem, może przywrócić jej posiadanie majątku.

Art. 20. 1. Do rozpoznania wniosku o przywrócenie posiadania, jeżeli ono nie nastąpiło w trybie art. 19, właściwy jest sąd grodzki miejsca, w którym znajduje się opuszczony majątek.

2. Postępowanie toczy się według przepisów kodeksu postępowania cywilnego, jeżeli przepisy niniejszego dekretu nie stanowią inaczej.

Art. 21. 1. Sąd grodzki po otrzymaniu wniosku o przywrócenie posiadania niezwłocznie podaje o tym do wiadomości przez wywieszenie zawiadomienia w lokalu sądu, wyznaczając jednocześnie termin rozprawy ustnej.

2. Sąd wezwie na rozprawę: wnioskodawców, właściwy okręgowy urząd likwidacyjny, władze lub organizację gospodarczą, pod której zarządem majątek się znajduje, oraz osoby, które zgłosiły do majątku swoje prawa lub znajdują się w jego posiadaniu. W sprawach o nieruchomości ziemskie zamiast okręgowego urzędu likwidacyjnego należy wezwać powiatowy urząd ziemski. Do zastępstwa sądowego praw i interesów okręgowych urzędów likwidacyjnych oraz władz, urzędów, przedsiębiorstw i instytucyj państwowych, pod których zarządem majątek się znajduje, powołana jest Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej na zasadzie ogólnie obowiązujących przepisów o działalności Prokuratorii Generalnej.

3. Jeżeli z wnioskiem o przywrócenie posiadania występują osoby wymienione w art. 16 ust. 1, zarzut, że inne osoby mają równe lub lepsze prawa do posiadania, może być podniesiony wyłącznie przez osoby, roszczące sobie takie prawa.

Art. 22. 1. Nie może być przywrócone posiadanie majątku opuszczonego, który podlega przejęciu przez Państwo na własność stosownie do przepisów ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17).

2. Co do przedsiębiorstw, które z mocy przepisów ustawy powołanej w ust. 1 mogą być przejęte przez Państwo na własność, władza lub instytucja bezpośrednio podległa ministerstwu, pod której zarządem przedsiębiorstwo się znajduje, może najdalej do dnia 31 grudnia 1946 r. zgłosić zarzut, że przedsiębiorstwo podlega przejęciu przez Państwo na własność.

3. W razie zgłoszenia takiego zarzutu sąd zawiesi postępowanie.

4. Sąd na żądanie wnioskodawcy podejmie dalsze postępowanie w przypadku rozstrzygnięcia sprawy o przejęcie przedsiębiorstwa przez Państwo na własność lub w przypadku nieprzejęcia go przez Państwo na własność do dnia 31 grudnia 1946 r.

Art. 23. 1. Sąd zarządza takie postępowanie dowodowe, jakie uzna za wskazane, oraz przeprowadza z urzędu wszelkie dowody, jakie okażą się konieczne dla wyjaśnienia sprawy.

2. W braku dokumentów, wymaganych przez obowiązujące przepisy prawa cywilnego, sąd ustala odnośne okoliczności wszelkimi dowodami, w szczególności w drodze dowodu ze świadków oraz przesłuchania stron.

3. Sąd nie jest związany w zakresie postępowania, wymienionego w niniejszym artykule, wnioskami i oświadczeniami stron.

Art. 24. 1. W postanowieniu rozstrzygającym sprawę sąd orzeka, czy, komu i odnośnie jakiego majątku przywraca posiadanie.

2. Postanowienie sądu co do majątku, znajdującego się pod zarządem państwowym lub zarządem innych osób prawnych prawa publicznego, nie ulega natychmiastowemu wykonaniu.

Art. 25. Zażalenia na postanowienia uwzględniające lub oddalające wnioski o przywrócenie posiadania rozpoznaje sąd okręgowy na rozprawie.

Art. 26. Sprawy o przywrócenie posiadania winny być traktowane jako pilne i terminy rozpraw w tych sprawach winny być wyznaczone poza kolejnością.

Art. 27. W sprawach o przywrócenie posiadania kasacja nie służy.

Art. 28. 1. Od wniosków o przywrócenie posiadania oraz od zażaleń na postanowienia rozstrzygające sprawy w rzeczy samej pobiera się 1/10

wpisu stosunkowego od wartości majątku, będącego przedmiotem sprawy. Od zażaleń na inne postanowienia pobiera się 1/20 wpisu stosunkowego. Poza tym stosuje się odpowiednio przepisy o kosztach sądowych.

2. Przepisy o wynagrodzeniu za prowadzenie sprawy nie mają zastosowania.

Art. 29. Do wykonania postanowień sądu w sprawach, przewidzianych niniejszym dekretem, stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 30. 1. W razie zgłoszenia w toku postępowania roszczeń z tytułu nakładów sąd orzeka przywrócenie posiadania, a co do tych roszczeń bądź oznacza wysokość i sposób ich zapłaty zgodnie z warunkami ugody, bądź w braku takiej ugody odsyła strony na drogę sporu.

2. W stosunku do Skarbu Państwa, przedsiębiorstw i instytucyj państwowych oraz osób prawnych prawa publicznego przywrócenie posiadania może nastąpić tylko za dostatecznym zabezpieczeniem należności żądanych z tytułu nakładów, w stosunku zaś do innych osób sąd nakaże zabezpieczenie, jeżeli to jest niezbędne dla uchronienia strony od niebezpieczeństwa utraty takich roszczeń.

Art. 31. Prawomocne postanowienie sądu o przywróceniu posiadania nieruchomości, mającej urządzoną księgę hipoteczną (gruntową), lub innych praw hipotekowanych ulega ujawnieniu, jeżeli osoba, na rzecz której orzeczono przywrócenie posiadania, nie jest wpisanym właścicielem nieruchomości, a jeżeli chodzi o inne prawa hipotekowane, gdy prawa te nie są w tej księdze na jej rzecz zastrzeżone. Prawomocne postanowienie sądu o przywróceniu posiadania zarejestrowanego przedsiębiorstwa ulega ujawnieniu we właściwym rejestrze handlowym.

Art. 32. 1. Prawomocne postanowienie w przedmiocie przywrócenia posiadania nie przesądza prawa własności majątku.

2. Do czasu ustalenia tytułu własności majątku mogą inne osoby, mające równe lub lepsze prawa, żądać zmiany postanowienia w przedmiocie przywrócenia posiadania w trybie ustalonym w art. 20.

Art. 33. 1. Osoby, którym przywrócono posiadanie, nabywają tytuł własności majątków przez przedawnienie (zasiedzenie) 10-letnie, jeżeli poprzednio już tego tytułu do majątku nie posiadały lub następnie go nie nabyły.

2. Bieg terminu przedawnienia liczy się od dnia uprawomocnienia się postanowienia o przywróceniu posiadania.

3. Na żądanie osoby interesowanej sąd grodzki miejsca położenia majątku stwierdza nabycie tytułu własności w drodze postępowania niespornego. Postanowienie sądu stanowi tytuł do przepisania prawa własności lub innych praw hipotekowanych w księdze hipotecznej (gruntowej).

Art. 34. 1. Skarb Państwa i związki samorządu terytorialnego nabywają przez przedawnienie (zasiedzenie) tytuł własności majątków opuszczonych:

a) co do nieruchomości z upływem lat 10,
b) co do ruchomości z upływem lat 5, licząc w obu przypadkach od końca roku kalendarzowego, w którym wojna została ukończona.

2. Roszczenia o zwrot dochodów, pobranych z majątków opuszczonych, przedawniają się z upływem lat 5, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zostały pobrane.

3. Majątek opuszczony, oddany w zarząd i użytkowanie instytucjom i organizacjom wymienionym w art. 12 ust. 2, przechodzi na ich własność, jeżeli bezpośrednio przed upływem terminów przedawnienia (zasiedzenia), wskazanych w ust. 1, znajdował się w ich posiadaniu co najmniej przez lat 8, jeżeli chodzi o nieruchomości, a co najmniej przez lat 3, jeśli chodzi o ruchomości.

Dział IV.

Przepisy przejściowe.

Art. 35. Postanowienie sądowe, odmawiające przywrócenia posiadania majątku, a wydane na podstawie art. 25 ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 97) i art. 24 dekretu z dnia 2 marca 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 45), nie tamuje przywrócenia posiadania majątku na podstawie przepisów niniejszego dekretu w trybie art. 20.

Art. 36. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się również do spraw toczących się przed sądami lub urzędami, a w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu jeszcze nie rozstrzygniętych oraz do wykonania postanowień, zapadłych przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu.

Art. 37. 1. Minister Skarbu określi sposób likwidacji urzędów Tymczasowego Zarządu Państwowego.

2. Urzędy likwidacyjne przejmą wszelkie prawa i obowiązki urzędów Tymczasowego Zarządu Państwowego w granicach swojego zakresu działania, określonego przepisami niniejszego dekretu.

Art. 38. 1. Wykreślone na mocy art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych, wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie Rzeczypospolitej

Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 151), wpisy hipoteczne i rejestrowe, dotyczące majątków przechodzących na podstawie art. 2 ust. 1 i 4 niniejszego dekretu na rzecz Skarbu Państwa i osób prawnych prawa publicznego, ulegają przywróceniu, a wpisy takie dotychczas niewykreślone nie ulegają wykreśleniu.

2. Prawa Skarbu Państwa lub osób prawnych prawa publicznego, do których odnoszą się wpisy, wskazane w ust. 1, podlegają ujawnieniu w księdze hipotecznej (gruntowej) lub wpisowi do rejestru handlowego na wniosek właściwego okręgowego urzędu likwidacyjnego.

Dział V.

Przepisy końcowe.

Art. 39. Przepisy niniejszego dekretu nie naruszają postanowień dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13), dekretu z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 82), ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17), ani innych przepisów prawa, na podstawie których Państwo może dokonać wywłaszczenia majątku, ustanowić przymusowy zarząd lub wprowadzić inne ograniczenia prawa własności lub posiadania.

Art. 40. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz właściwym ministrom, każdemu w jego zakresie działania.

Art. 41. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 6 maja 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 97), zmieniona ustawą z dnia 23 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 179).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Jan Wasilewski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Jan Stańczyk

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

w/z Minister Zdrowia:
Jerzy Morzycki

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Poczt i Telegrafów:
Tadeusz Kapeliński

w/z Minister Komunikacji:
Zygmunt Balicki

w/z Minister Kultury i Sztuki:
Leon Kruczkowski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

w/z Minister Odbudowy:
Juliusz Żakowski

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow

(Przedruk z Dz. U. R. P z dnia 19 kwietnia 1946 r. Nr 13, poz. 87).

81

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o zmianie właściwości władz w zakresie zaopatrzeń oraz o unormowaniu charakteru stosunku służbowego pracowników Państwowego Zakładu Emerytalnego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 20, poz. 160) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 85, poz. 521, Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 17, poz. 125, Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 28, poz. 183, Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 44, poz. 248) z uwzględnieniem treści art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 239) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. Zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emeryta, pensję wdowią i sierocą), odprawy, zwrot kosztów przesiedlenia i pośmiertne po emerytach przyznaje, wymierza i wypłaca Państwowy Zakład Emerytalny.

Zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emeryta, pensja wdowia i sieroca) powinno być przyznane i wymierzone w ciągu 30 dni od daty przeniesienia w stan spoczynku lub śmierci funkcjonariusza państwowego.

W razie niemożności wymierzenia zaopatrzenia emerytalnego w przewidzianym terminie Państwowy Zakład Emerytalny powinien przyznać osobie ubiegającej się o zaopatrzenie do czasu dokonania ostatecznego wymiaru zaliczkę w wysokości kwoty niespornie należnej. Zaliczka ta podlega potrąceniu z pierwszych przyznanych rat zaopatrzenia emerytalnego (uposażenia emeryta, pensji wdowiej lub sierocej)";

2) art. 46 otrzymuje brzmienie:

„Art. 46. Uposażenie emerytalne zawodowym wojskowym przyznaje się, wymierza i wypłaca w trybie art. 27, 33 i 34".

Art. 2. W ustawie z dnia 23 marca 1922 r. w przedmiocie zaopatrzenia weteranów powstań narodowych z 1831 r., 1848 r. i 1863 r. oraz wdów po nich (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 212) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 88, poz. 791 i Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 25, poz. 221), wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 wyrazy: „Ministerstwa Spraw Wojskowych" zastępuje się wyrazami „Ministra Skarbu",

2) art. 13 otrzymuje brzmienie:
„Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej oraz Pracy i Opieki Społecznej".

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do przekazywania Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu swych uprawnień, jak również uprawnień władz skarbowych:

1) w zakresie przyznawania, wymiaru i wypłaty zaopatrzeń przewidzianych:

a) ustawą z dnia 23 marca 1922 r. w przedmiocie zaopatrzenia weteranów powstań narodowych, wymienioną w art. 2,

b) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 47, poz. 406) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 85, poz. 523 i Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 41, poz. 303),

c) ustawą z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 22, poz. 131), zmienioną ustawą z dnia 23 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 181),

d) ustawą z dnia 2 lipca 1937 r. o zapewnieniu pracy i zaopatrzeniu uczestników walk o niepodległość Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 464), zmienioną ustawą z dnia 19 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 503),

2) w zakresie wypłaty zaopatrzeń przewidzianych:

a) ustawą z dnia 11 grudnia 1924 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych oraz o wyjątkowym zaopatrzeniu nieopartym na innych tytułach prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 2, poz. 12 i Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 17, poz. 122),

b) ustawą z dnia 23 lipca 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 180),

c) dekretem z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 294).

Art. 4. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się również do spraw wszczętych, a nie zakończonych przed jego wejściem w życie lub przed przekazaniem w trybie art. 3 odpowiednich czynności Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Skarbu, Ministra Poczt i Telegrafów oraz Ministra Leśnictwa, każdego w jego zakresie działania, do przekazywania Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu wypłat zaopatrzeń przyznanych i wymierzonych przed wejściem w życie niniejszego dekretu przez właściwe władze na zasadzie przepisów, powołanych w art. 1 i 3.

Art. 6. Państwowy Zakład Emerytalny z chwilą przejęcia czynności, wymienionych w art. 1, 3 i 5, orzekać będzie również o zawieszeniu lub wygaśnięciu uprawnień do poszczególnych zaopatrzeń, jeżeli dotychczas w sprawach tych orzekał Minister Skarbu lub władze skarbowe.

Art. 7. Na Państwowy Zakład Emerytalny nie przechodzi decydowanie w sprawach, w których dotychczas orzekał Minister Skarbu na podstawie swobodnego uznania.

Art. 8. Czynności przekazane Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu na mocy art. 1, 3 i 5 są czynnościami zleconymi i wykonywane będą na rachunek Skarbu Państwa bądź przedsiębiorstw wypłacających dotychczas zaopatrzenia.

Państwowy Zakład Emerytalny otrzyma w odpowiednim stosunku od Skarbu Państwa lub przedsiębiorstw, wymienionych w ustępie poprzednim, zwrot kosztów administracyjnych, poniesionych z tytułu czynności zleconych na mocy niniejszego dekretu.

Art. 9. Od orzeczeń Państwowego Zakładu Emerytalnego służy odwołanie do Ministra Skarbu, który rozstrzyga sprawy ostatecznie w administracyjnym toku instancyj.

Art. 10. Pracownicy Państwowego Zakładu Emerytalnego są funkcjonariuszami państwowej służby cywilnej.

Statut Państwowego Zakładu Emerytalnego może wprowadzać odchylenia od przepisów obowiązujących dla funkcjonariuszów państwowej służby cywilnej w stosunku do urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych, zatrudnionych w Zakładzie, jeżeli okaże się to potrzebne ze względu na specjalne właściwości pracy w tym Zakładzie.

Art. 11. Do czasu powołania Rady Państwowego Zakładu Emerytalnego Minister Skarbu może powołać Komisarza tegoż Zakładu. Komisarzowi służyć będą wszystkie uprawnienia Rady.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 13. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą co do art. 10 ust. 1 od dnia 1 czerwca 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

w/z Minister Poczt i Telegrafów:
Roman Pallasch

Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 kwietnia 1946 r. Nr 13, poz. 88).

82

DEKRET

z dnia 20 marca 1946 r.

o *zmianie dekretu z dnia 4 sierpnia 1945 r.* o *tymczasowym uregulowaniu uposażeń funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa.*

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Art. 7 dekretu z dnia 4 sierpnia 1945 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 186) otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Funkcjonariuszom służby bezpieczeń-

stwa publicznego w czasie zajmowania stanowiska w służbie operacyjnej lub śledczej zwiększa się uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem funkcyjnym lub służbowym i dodatkami ekonomicznymi o 20%.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego i Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 stycznia 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz U. R. P. z dnia 19 kwietnia 1946 r. Nr 13, poz. 90).

83

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lutego 1946 r.

o *należnościach funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.*

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) zarządza się, co następuje:

D z i a ł I.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie niniejsze reguluje należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju i poza granicami Państwa funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego oraz oficerów, nadterminowych podoficerów i starszych szeregowych Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Korpusu Ochrony Pogranicza.

2. Osoby wyżej wymienione nazywane będą w dalszym ciągu w niniejszym rozporządzeniu funkcjonariuszami służby bezpieczeństwa publicznego.

§ 2. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego w razie podróży służbowej (komisji) lub delegacji do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym należą się:

1) diety,

2) zwrot kosztów przejazdu.

§ 3. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego należą się:

1) diety dla nich i członków rodziny,

2) zwrot kosztów ich przejazdu i członków rodziny,

3) ryczałt za przeniesienie,

4) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 4. Za członków rodziny uważa się osoby wymienione w art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 88) w brzmieniu dekretu z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 137).

§ 5. Przez uposażenie miesięczne rozumie się wszystkie kwoty wypłacone za dany miesiąc z tytułu uposażenia służbowego bez potrąceń.

§ 6. Jeżeli cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, stosuje się przepisy o delegacji.

§ 7. W razie przeniesienia funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego do miejscowości, do której był uprzednio delegowany, służy mu, oprócz należności z tytułu przeniesienia, zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której miał stały przydział służbowy i z powrotem oraz diety za czas przejazdu, o ile przejazd ten jest konieczny celem uregulowania spraw wynikających wskutek przeniesienia.

§ 8. Delegacja może trwać najwyżej pół roku. Przedłużenie delegacji ponad ten okres może na-

stąpić jedynie w przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych ważnymi względami służbowymi, na mocy decyzji Ministra Bezpieczeństwa Publicznego, wydanej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Dział II.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju.

Rozdział 1.

Diety.

§ 9. W razie podróży służbowej do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego, diety należą się za cały czas trwania tej podróży.

§ 10. W razie delegacji do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego, diety należą się za czas przejazdu i pozostawania w delegacji.

§ 11. 1. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe należą się diety dla przeniesionego i dla członków rodziny za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tymże miejscu.

2. Diety dla członka rodziny wynoszą 75% diet, służących przeniesionemu.

§ 12. Diety należą się również za niedzielę i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia.

§ 13. 1. Jeżeli w czasie podróży służbowej lub delegacji funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego zachoruje, diety należą się również przez czas choroby. Chorobę należy udowodnić świadectwem lekarskim.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego został umieszczony w szpitalu na koszt Skarbu Państwa.

§ 14. Za czas urlopu diety nie należą się.

§ 15. Diety wynoszą dziennie:

1) dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, pobierających uposażenie według:
grupy I, II (art. 2 dekretu z dnia 4 sierpnia 1945 r. — Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 186) . . . . 250 zł
grupy III, IV, V, VI, VII i VIII . . . 225 zł
grupy IX, X, XI, XII, XIII i XIV . . 200 zł

2) dla oficerów Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Korpusu Ochrony Pogranicza, pobierających uposażenie według stopni wojskowych:
od generałów do kapitanów włącznie . 225 zł
od poruczników do nadterminowych st. szeregowych . . . . 200 zł.

§ 16. Diety zmniejsza się:

o 35% — jeżeli funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego korzysta w czasie podróży służbowej lub delegacji z wyżywienia w stołówce przeznaczonej dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego lub pobiera na drogę prowiant według ustalonych norm,

o 15% — jeżeli funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego otrzymuje w tym czasie bezpłatne mieszkanie służbowe.

§ 17. Jednostką obliczenia diet jest 24-godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca. Jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa dłużej niż 24 godziny, podstawą do obliczenia jest ilość dni kalendarzowych, w czasie których trwał pobyt poza zwykłym miejscem służbowym, przy czym dzień wyjazdu i dzień powrotu liczy się za jedną jednostkę. Pobyt ten określa się przez adnotację na dokumencie podróży przez urzędy lub jednostki wojskowe w miejscu, dokąd skierowany został funkcjonariusz bezpieczeństwa publicznego, o terminie przybycia i wyjazdu z doliczeniem czasu trwania przejazdów. W wyjątkowych przypadkach adnotacje te mogą zastąpić zaświadczenia dyrektorów lub kierowników samodzielnych jednostek organizacyjnych.

§ 18. W razie awansu funkcjonariusza bezpieczeństwa publicznego należą mu się wyższe diety od dnia, od którego służy mu prawo do wyższego uposażenia.

§ 19. W przypadku delegacji wypłaca się całe diety przez pierwsze 2 tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji, przez następne 6 tygodni — diety zmniejszone o 30%, a po upływie tego czasu — zmniejszone o 40%.

§ 20. W razie odbywania podróży służbowej z miejsca delegacji do zwykłego miejsca służbowego diety nie służą za czas trwania pobytu w zwykłym miejscu służbowym.

§ 21. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego przyznaje się dodatek do diet (§§ 15, 16, 18, 19), płatny równocześnie w wysokości 10%.

Rozdział 2.

Zwrot kosztów przejazdu.

§ 22. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją, samolotem, samochodem, stat-

kiem oraz koszty przejazdu innymi środkami lokomocji, koszty przewozu bagażu podróżnego oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojązdu do dworca (stacji, przystani) i z dworca (stacji, przystani).

§ 23. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszym środkiem komunikacji. Użycie droższego środka lokomocji dozwolone jest w przypadkach nagłych, gdy wskutek opóźnienia przyjazdu interes publiczny byłby narażony na szkodę lub jeżeli spowoduje to oszczędność na dietach w rozmiarze przewyższającym koszt użycia droższego środka lokomocji.

§ 24. 1. Funkcjonariuszowi służby bezpieczeństwa publicznego, który użył droższego środka komunikacji, o ile nie był do tego uprawniony, zwraca się koszty przejazdu tylko w wysokości należnej na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku przejazdu klasą, do której użycia funkcjonariusz nie był uprawniony.

§ 25. W razie przeniesienia funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego do innej miejscowości członkom jego rodziny służy prawo użycia takiego samego środka komunikacji i w tej samej klasie, co przeniesionemu.

§ 26. 1. Przy przejazdach koleją, samolotem, samochodem, statkiem lub innymi środkami komunikacji zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletów.

2. Osoby korzystające z ulg w przejazdach państwowych lub zarządzanymi przez państwo środkami komunikacji, otrzymują tylko zwrot ceny ulgowej.

§ 27. 1. Prawo przejazdu II klasą pociągu służy funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, pobierającym uposażenie według grup I do X oraz oficerom Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Korpusu Ochrony Pogranicza.

2. Prawo przejazdu III klasą pociągu służy osobom nie wymienionym w ust. 1. Jeżeli jednak przejazd pociągiem ma trwać dłużej niż 18 godzin, władza zarządzająca podróż służbową może zezwolić na korzystanie z przejazdu II klasą.

§ 28. 1. Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągiem osobowym. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym następuje tylko wtedy, gdy władza zarządzająca podróż służbową zezwoli na przejazd takim pociągiem.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do zwrotu ceny miejscówki.

3. Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym nie ma III klasy, funkcjonariusz mający prawo do zwrotu kosztów przejazdu tylko III klasą otrzymuje zwrot ceny biletu II klasy.

§ 29. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego pobierającym uposażenie według I, II i III grupy oraz generałom Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Korpusu Ochrony Pogranicza służy w przypadku podróży służbowej prawo przejazdu w wozie sypialnym.

§ 30. Zwrot kosztów jazdy samolotem następuje w przypadkach, w których władza zarządzająca podróż służbową ze względu na ważność i nagłość sprawy zezwoli na użycie tego środka komunikacji.

§ 31. Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy tym osobom, które w razie jazdy koleją mają prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy — tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

§ 32. 1. Przy przejazdach kołowych, także dokonanych własnym środkiem lokomocji, zwraca się w miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni lub samochodu, ceny podane w taryfie. W innych miejscowościach zwraca się koszty przejazdu według cen odpowiadających miejscowym stosunkom.

2. Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód osobowy na 3 osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości bagażu podróżnego, akt i instrumentów lub narzędzi wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na 2 osoby, a w wyjątkowych przypadkach — na 1 osobę.

§ 33. Jeżeli drogę odbyto w całości lub częściowo pieszo, przyznaje się kwotę 5 zł za każdy kilometr.

§ 34. 1. Zwraca się koszty przewozu koleją, samochodem, statkiem lub innym środkiem komunikacji, z wyłączeniem samolotu, osobistego bagażu podróżnego o wadze:

1) do 30 kg — przy podróżach służbowych (komisjach) trwających dłużej niż 14 dni,

2) do 60 kg — przy podróżach służbowych oraz delegacjach trwających dłużej niż 30 dni.

2. Jeżeli do spełnienia czynności urzędowej konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego jak: akt, narzędzi, instrumentów — zwraca się wszystkie koszty jego przewozu.

§ 35. 1. Funkcjonariuszowi służby bezpieczeństwa publicznego przyznaje się w gminach miejskich na koszty przejazdu do dworca kolejowego, przystani stacji autobusowej lub lotniczej, jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji)

do drugiego, za każdy dojazd lub odjazd, ryczałt w wysokości 25 zł.

2. W przypadku, gdy podróż służbowa odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

3. O ile odległość od gmachu urzędu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej wynosi więcej niż 4 km, można stosować przepis § 32.

4. Ryczałt nie należy się, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

§ 36. 1. Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej niż 4 km od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży ani diety.

2. W razie konieczności przewiezienia bagażu służbowego (§ 34 ust. 2) koszty przewozu zwraca się bez względu na odległość.

§ 37. Przy komisjach miejscowych w miastach mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się faktycznie poniesione koszty przejazdu, o ile odległość miejsca komisyjnego od gmachu urzędu wynosi więcej niż 4 km. Do przewozu bagażu służbowego stosuje się odpowiednio § 36 ust. 2.

Rozdział 3.

Ryczałt za przeniesienie, zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 38. W razie przeniesienia funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego z urzędu lub w drodze konkursu do innej miejscowości przyznaje się poza dietami i zwrotem kosztów przejazdu na pokrycie wszystkich wydatków połączonych z przesiedleniem: samotnemu 50%, a utrzymującemu rodzinę 100% jednomiesięcznego uposażenia.

§ 39. 1. Za podstawę obliczenia ryczałtu określonego w § 38 służy uposażenie za miesiąc, w którym nastąpiło zgłoszenie się do służby w nowym miejscu służbowym.

2. W razie przeniesienia połączonego z awansem za podstawę obliczenia ryczałtu bierze się nowe wyższe uposażenie tylko w tym przypadku, gdy zgłoszenie się na nowym miejscu służbowym nastąpiło w miesiącu, w którym zgodnie z art. 15 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) przeniesiony funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego nabył już prawo do otrzymania wyższego uposażenia wskutek awansu.

§ 40. Ryczałt za przeniesienie nie należy się w przypadkach przeniesienia, nie mogącego wywołać potrzeby przesiedlenia się, jako to: przeniesienia funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego lub całego urzędu do miejscowości, w której funkcjonariusz dotychczas mieszkał i skąd dojeżdżał do miejsca służbowego.

§ 41. 1. Przeniesionemu zwraca się ponadto koszty przewozu urządzenia domowego kolejowymi pociągami towarowymi lub statkami towarowymi albo samochodami używanymi w komunikacji państwowej lub pozostającymi pod zarządem Państwa.

2. Jeżeli z przyczyn od przeniesionego niezależnych nie może nastąpić przewóz w sposób określony w ust. 1, zwraca się koszty przewozu dokonanego innymi środkami komunikacji, jednak samotnemu tylko koszty przewozu urządzenia jednego pokoju, a utrzymującemu rodzinę — tylko urządzenia jednego pokoju i kuchni. Zwrot kosztów przewozu reszty urządzenia domowego następuje według zasad określonych w ustępie poprzedzającym.

3. Przepisy §§ 23, 24, 26 ust. 2, 38 i 40 stosuje się odpowiednio.

§ 42. W razie przeniesienia na własną prośbę funkcjonariusza służby bezpieczeństwa publicznego nie służą mu żadne należności, mogą one jednak być przyznane w całości lub w części według uznania właściwej władzy naczelnej.

Rozdział 4.

Wypłata należności.

§ 43. 1. Wypłata należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesienia następuje na podstawie rachunku. W rachunku należy określić dokładnie żądane należności i uzasadnić każdą jego pozycję przez szczegółowe przytoczenie okoliczności usprawiedliwiających wydatek oraz dołączyć wszelkie dokumenty, dotyczące sum wydatkowanych jako to: kupon uprawniający do zajęcia miejsca w wagonie sypialnym lub w samolocie, list przewozowy, dotyczący przewozu urządzenia domowego.

2. Jeżeli użycie droższego środka komunikacji lub przejazdu droższą klasą zależy od zezwolenia władzy zarządzającej podróż (§§ 27 ust. 3, 28 ust. 1, 30, 55 ust. 2), zezwolenie to powinno być potwierdzone na rachunku kosztów lub w dołączonym do niego dokumencie.

3. O ile uzyskanie dokumentu, dotyczącego wydatku na kwotę nie przekraczającą 100 zł, natrafia na znaczne trudności, wydatek ten można uznać i bez dołączenia dokumentu, usprawiedliwiającego wydatek. W tym przypadku funkcjonariusz bezpieczeństwa publicznego dołącza do rachunku własnoręczne oświadczenie o dokonanym wydatku i powodach uzasadniających trudność uzyskania dokumentu.

§ 44. W razie wątpliwości co do prawdziwości lub ścisłości okoliczności, przytoczonych w samym rachunku lub w załącznikach, należy celem usunięcia tych wątpliwości przeprowadzić stosowne dochodzenie.

§ 45. Wypłata diet i kosztów przejazdu członków rodziny przeniesionego następuje dopiero po udowodnieniu, że członkowie rodziny rzeczywiście przybyli do nowego miejsca służbowego.

§ 46. 1. Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesień powinny być przedstawione w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po odbyciu podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego — w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po dokonaniu przewozu urządzenia domowego.

2. Koszty wspólnej podróży kołowej podaje w rachunku osoba, której służą wyższe diety.

3. Rachunki delegacji trwających dłużej niż 30 dni należy przedstawić za każdy miesiąc kalendarzowy z dołu w ciągu pierwszych 8 dni następnego miesiąca kalendarzowego.

§ 47. Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającej konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacji.

§ 48. 1. W przypadkach podróży służbowej lub delegacji diety i zwrot kosztów podróży powinna wypłacać ta władza, która zarządziła podróż służbową lub delegację.

2. W przypadkach przeniesień wszelkie należności z tego tytułu wypłaca ten urząd, do którego funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego został przeniesiony. Jednak zaliczkę na powyższe koszty przeniesiony może uzyskać z urzędu, z którego został przeniesiony.

§ 49. 1. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, udającym się w podróż służbową, służy prawo do zaliczki nie przekraczającej przypuszczalnych kosztów przejazdu i należnych diet.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do należności z tytułu delegacji i przeniesienia oraz często powtarzających się komisji miejscowych.

3. Władza zarządzająca podróż służbową kilku osób, które mają odbywać ją razem i w tym samym celu, może wydać zaliczkę do rąk jednej z tych osób. W tym przypadku funkcjonariusz służby bezpieczeństwa publicznego odbierający zaliczkę odpowiada za prawidłowe jej użycie i on jest obowiązany przedstawić rachunek.

§ 50. W przypadkach, w których podróże służbowe trwają dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, Minister Bezpieczeństwa Publicznego może przyznać za zgodą Miinstra Skarbu, zamiast kosztów przejazdu i diet, ryczałt płatny z góry wraz z uposażeniem.

Dział III.

Należności za podróże służbowe i delegacje poza granicami kraju.

§ 51. Należności uregulowane w dziale niniejszym służą w czasie podróży za granicą od chwili przejazdu przez granicę do chwili powrotu do kraju.

§ 52. Do należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesień za granicę stosuje się odpowiednie przepisy działu II, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

§ 53. Wysokość diet ustala Minister Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych oraz Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

§ 54. Przepis § 13 stosuje się odpowiednio także do podróży pozostającej w związku z przeniesieniem do innej miejscowości.

§ 55. 1. Prawo przejazdu I klasą pociągu służy funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, pobierającym uposażenie według grup I do III i generałom Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Korpusu Ochrony Pogranicza.

2. Przy przejazdach liniami kolejowymi Związku Socjalistycznych Republik Rad osoby, które mają prawo przejazdu koleją w I klasie, uprawnione są do korzystania z t. zw. miękkiego miejsca.

3. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego nie wymienionym w ust. 2 służy prawo do zwrotu ceny t. zw. twardego miejsca. Jeżeli jednak podróż koleją trwa w jedną stronę dłużej niż 24 godziny władza zarządzająca podróż służbową może zezwolić na korzystanie z t. zw. miękkiego miejsca.

§ 56. O ile opłacono bilet okrętowy z utrzymaniem, zwraca się cenę całego biletu, natomiast za czas podróży na okręcie służy 25% diet.

Dział IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 57. Minister Skarbu może do dnia 31 grudnia 1946 r. w miarę poprawy sytuacji gospodarczej w kraju obniżać w drodze rozporządzenia wysokość diet (§ 15), kosztów przejazdu do i z dworca (§ 35) oraz kosztów podróży odbytej pieszo (§ 33).

§ 58. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego oraz Ministrowi Skarbu.

§ 59. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 stycznia 1946 r.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 kwietnia 1946 r. Nr 12, poz. 79).

84

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lutego 1946 r.

o wprowadzeniu publicznej gospodarki lokalami w mieście Gdyni.

Na podstawie art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27) zarządza się, co następuje:

§ 1. Publiczną gospodarkę lokalami w pełnym zakresie, przewidzianym w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27), wprowadza się w mieście Gdyni województwa gdańskiego.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom: Administracji Publicznej, Sprawiedliwości i Odbudowy oraz innym ministrom, każdemu w zakresie jego działania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 kwietnia 1946 r. Nr 12, poz. 80).

85

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lutego 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej.

Na podstawie art. 68 § 2 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 62 ustęp (1) otrzymuje brzmienie:
„(1) Do składania zeznań do wymiaru podatku obrotowego za rok podatkowy (kalendarzowy) 1945 obowiązane są wszystkie osoby fizyczne, prawne i spadki wakujące (nieobjęte), które w roku 1945 wykonały świadczenia podlegające podatkowi obrotowemu, bez względu na sumę osiągniętego obrotu";

2) w § 63 ustęp (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1946 (za rok ka-

lendarzowy 1945 bądź operacyjny lub gospodarczy 1944/45) obowiązane są:

A. bez względu na wysokość osiągniętego dochodu lub poniesione straty:

a) osoby prawne,

b) osoby fizyczne oraz spadki wakujące (nieobjęte), prowadzące księgi (handlowe, handlowe uproszczone lub gospodarcze);

B. w razie osiągnięcia dochodu podlegającego podatkowi dochodowemu (art. 2 ustawy o państwowym podatku dochodowym — Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) osoby fizyczne i spadki wakujące (nieobjęte), nie prowadzące ksiąg (handlowych, handlowych uproszczonych lub gospodarczych) z wyjątkiem osób i spadków, których dochód płynie wyłącznie z gospodarstw rolnych:

a) o obszarze poniżej 15 ha użytkowego gruntu, położonych w odległości ponad 5 km od granicy miast z ludnością powyżej 100.000,

b) bez względu na obszar użytkowego gruntu i położenie — jeżeli w roku 1945 wykonały w całości obowiązek świadczeń rzeczowych";

3) w § 63 ustęp (2) skreśla się.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 kwietnia 1946 r. Nr 12, poz. 84).

86

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 marca 1946 r.

o *wypuszczeniu II emisji biletów skarbowych.*

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 311) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wypuszcza się II emisję biletów skarbowych w odcinkach po zł 1.000, 5.000, 10.000 i 50.000 wartości imiennej na łączną sumę dwóch miliardów złotych.

Bilety skarbowe są wystawiane z 12-miesięcznym terminem płatności. Jako datę wystawienia oznacza się datę pierwszej sprzedaży biletu skarbowego przez placówkę sprzedaży.

§ 2. Bilety skarbowe są oprocentowane na 3,65% w stosunku rocznym. Odsetki płatne są z dołu przy wykupie biletu skarbowego.

§ 3. Jako wartość bieżącą biletu skarbowego (art. 3 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 311) przyjmuje się jego wartość imienną, powiększoną o kwotę odsetek bieżących, liczonych za każdy pełny dzień od daty jego wystawienia po zł 0,10 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

§ 4. Bilety skarbowe będą przyjmowane przez kasy państwowe do dyspozycji władz, urzędów i instytucyj państwowych na kaucje i wadia według wartości imiennej biletu.

§ 5. Bilety skarbowe na każde żądanie posiadacza będą wymieniane na gotówkę w placówkach sprzedaży według ich wartości bieżącej.

§ 6. Z nadejściem terminu płatności bilety skarbowe podlegają wykupowi według ich wartości imiennej z doliczeniem tytułem należnych odsetek po zł 36,50 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

§ 7. Cena sprzedażna biletów skarbowych o pełnym 12-miesięcznym terminie płatności wynosi zł 1.000 za każde 1.000 złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

Bilety skarbowe, przyjęte tytułem spłaty należności Skarbu Państwa i przekazane placówkom sprzedaży do ponownego puszczenia w obieg, oraz bilety skarbowe, skupione w trybie § 5, sprzedawane będą według ich wartości bieżącej na dzień sprzedaży (§ 3).

§ 8. Sprzedaż biletów skarbowych odbywać się będzie w Narodowym Banku Polskim, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowym Banku Rolnym, Pocztowej Kasie Oszczędności, Polskim Banku Komunalnym S. A., Komunalnym Banku Kredytowym w Poznaniu, Spółdzielczym Banku „Społem", Centralnej Kasie Spółek Rolniczych, Banku Związku Spółek Zarobkowych S. A., Banku Handlowym w Warszawie S. A. i w ich oddziałach.

§ 9. Wykup biletów skarbowych odbywać się będzie bez żadnych ograniczeń i potrąceń w okresie 6 miesięcy od daty płatności we wszystkich placówkach, wymienionych w § 8; po upływie tego okresu aż do czasu przedawnienia bilety skarbowe wykupywane będą w ten sam sposób wyłącznie przez Narodowy Bank Polski, oddział w Warszawie.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 kwietnia 1946 r. Nr 12, poz. 85).

87

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 marca 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach ławników.

Na podstawie art. 1 ust. (2) dekretu z dnia 4 grudnia 1945 r. o należnościach ławników za udział w posiedzeniach sądowych oraz o karach porządkowych na ławników (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 336) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ławnicy, utrzymujący się z dziennego zarobku, otrzymują na żądanie za złożeniem zaświadczenia pracodawcy odszkodowanie za utracony w związku z czynnościami urzędowymi w charakterze ławnika zarobek. Wysokość odszkodowania za utracony dzienny zarobek nie może przekraczać 200 zł.

§ 2. Ławnicy, zamieszkali poza siedzibą sądu, otrzymują diety w wysokości 50 zł dziennie oraz zwrot kosztów przejazdu publicznym środkiem komunikacji do sądu i z powrotem. Przy jeździe koleją zwraca się najwyżej koszt przejazdu drugą klasą. Jeżeli w miejscu zamieszkania ławnika nie ma publicznych środków komunikacji, ma on prawo do zwrotu przejazdu według zatwierdzonej przez władzę taryfy najmu koni, a w braku takiej taryfy według cen, odpowiadających miejscowym stosunkom. Zwrot kosztów przejazdu należy się ławnikowi także w przypadku korzystania przezeń z własnego środka komunikacji.

§ 3. O przyznaniu diet oraz o zwrocie utraconego przez ławnika zarobku i kosztów przejazdu orzeka kierownik sądu, w którym ławnik pełni czynności urzędowe.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 kwietnia 1946 r. Nr 13, poz. 96).

88

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 marca 1946 r. L. D. V. 1-3/6/46 (Nr 218)

w sprawie statystycznego opracowania wyników akcji wymiarowej nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego.

Do
wszystkich Izb Skarbowych,
Urzędów Skarbowych (Rewizyjnych).

W celu umożliwienia Głównemu Urzędowi Statystycznemu opracowania statystycznego wyników akcji wymiarowej nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego Ministerstwo Skarbu po porozumieniu się z Głównym Urzędem Statystycznym zarządza, co następuje:

1) w miarę dokonywania wymiarów wspomnianego podatku Urzędy Skarbowe (Rewizyjne) wypełniać będą dla każdego podatnika na

podstawie prowadzonych rejestrów wymiarowych kartę statystyczną wg. załączonego wzoru na drukach dostarczonych przez Gł. Urząd Statystyczny;

2) wypełnione karty statystyczne Urzędy Skarbowe (Rewizyjne) prześlą do Głównego Urzędu Statystycznego w następujących terminach:

a) po raz pierwszy do dnia 10 lipca 1946 r. — co do wymiarów dokonanych w okresie do 30 czerwca 1946 r.,

b) — do dnia 10 stycznia 1947 r. — co do wymiarów ewentualnie dokonanych na skutek przeprowadzonych dochodzeń do końca 1946 r.

Na zasadzie porozumienia z Głównym Urzędem Statystycznym co do opracowań statystycznych omawianego podatku Główny Urząd Statystyczny będzie sporządzał zestawienia obejmujące następujące dane:

1) Ilość podatników opodatkowanych nadzwyczajnym podatkiem od wzbogacenia wojennego.

2) Podział podatników wzmiankowanego podatku na grupy gospodarcze.

3) Ogólną sumę wymierzonego podatku.

4) Ogólną wartość nadwyżki majątkowej podlegającej opodatkowaniu.

5) Udział poszczególnych części majątkowych (np. domów, placów itp.) w ogólnej nadwyżce majątkowej podlegającej opodatkowaniu.

Opracowane przez Główny Urząd Statystyczny zestawienia wyników akcji wymiarowej tego podatku będą dotyczyły poszczególnych okręgów wymiarowych, okręgów Izb Skarbowych i całego obszaru Rzeczypospolitej.

Omawiane wyżej zestawienia Główny Urząd Statystyczny będzie przesyłał w terminie do dwóch miesięcy po otrzymaniu wypełnionych kart statystycznych od Urzędów Skarbowych (Rewizyjnych):

1) Ministerstwu Skarbu:

a) co do wyników ogólnych w Polsce według Izb Skarbowych,

b) co do wyników w Izbach Skarbowych według poszczególnych urzędów;

2) Izbom Skarbowym:

a) co do wyników ogólnych w Polsce według Izb Skarbowych,

b) co do wyników w danej Izbie Skarbowej według poszczególnych urzędów;

3) Urzędom Skarbowym (Rewizyjnym): co do wyników w okręgu przełożonej Izby Skarbowej według poszczególnych Urzędów Skarbowych (Rewizyjnych).

Izby Skarbowe na podstawie nadesłanych przez Główny Urząd Statystyczny zestawień przeprowadzą we własnym zakresie analizę akcji wymiarowej wspomnianego wyżej podatku w ich okręgu administracyjnym w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania zestawień.

Dyrektor Departamentu:

Mgr T. Dietrich

Załącznik do okólnika L. D. V. 1-3/6/46.

. . . .

Nazwa Urzędu Skarbowego (Rewizyjnego)

KARTA STATYSTYCZNA

Wyciąg dla obliczeń statystycznych z rejestrów wymiarowych nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego dla osób fizycznych, spadków wakujących oraz osób prawnych.

Nazwisko i imię (nazwa osoby prawnej) . . . .

Adres lub siedziba zarządu osoby prawnej w dniu 30.VI.1945 r. . . . .

. . . .

Zawód lub zajęcie (rodzaj przedsiębiorstwa przy osobach prawnych) . . . .

. . . .

Czy są prowadzone księgi handlowe — gospodarcze. . . . .

. . . .

Nr kolejny rejestru wymiarowego . . . .

WYMIAR

A. Części składowe majątku	Wartość obiegowa na dzień 30.VI.1945 r. nadwyżki majątku ustalona:		Uwagi
	Uchwałą Komisji Obywatelskiej	Decyzją Urzędu Rewizyjnego	
1) Grunta . . . . , , ,			
2) Budynki . . . . , , ,			
3) Place niezabudowane			
4) Przedsiębiorstwa handlowo-przemysłowe i inne			
5) Towary, surowce, narzędzia produkcji itp. . .			
6) Kapitały i należności			
7) Ruchomości domowe i inne przedmioty . . .			
8) Wszelkie inne przedmioty majątkowe . . .			
Wartość ogółem			

B. Spłacone zobowiązania przedwojenne . . . Zł. . . . .
§ 11 rozp. wykon.
C. Nadwyżka wartości majątku (A + B) . . . Zł. . . . .
D. Długi i obciążenia . . . . Zł. . . . .
E. Nadwyżka wartości majątku podlegającego podatkowi (C — D) . . . . Zł. . . . .
F. Kwota podatku z art. 5 dekretu . . . . Zł. . . . .

dnia . . . . 1946 r.

Podpis wypełniającego kartę

89

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 1 kwietnia 1946 r. L. D. V. 3-5/1/46 (Nr 221)

w sprawie wyjaśnień do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. o poborze podatku obrotowego w formie ryczałtu.

Do
wszystkich Izb Skarbowych

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr 5, poz. 49 zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. o poborze podatku obrotowego w formie ryczałtu.

Celem jednolitego stosowania przepisów wspomnianego rozporządzenia Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Do § 1 rozporządzenia.

1) Obowiązek opłacania podatku obrotowego w formie ryczałtu ciąży na tych taksatywnie wymienionych w § 1 rozporządzenia osobach, na których ciąży obowiązek opłacania podatku obrotowego z mocy art. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) przy uwzględnieniu zwolnień z art. 3 tego dekretu. Osoby zwolnione od obowiązku podatkowego z art. 3 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. nie podlegają zatem obowiązkowi opłacania podatku w formie ryczałtu.

2) Rzemieślnicy (rękodzielnicy) — poza wędrownymi lub ulicznymi fotografami i portrecistami — nie podlegają podatkowi w formie ryczałtu nawet wtedy, gdy wykonują swój zawód wędrownie (ulicznie).

3) Kosza, walizy itp. opakowania nie uważa się za stałe pomieszczenie — nawet jeżeli stale z tych opakowań są sprzedawane towary.

Do § 2 rozporządzenia.

4) Nie podlegającą podatkowi obrotowemu w formie ryczałtu dostawą do mieszkań produktów spożywczych jest naprzykład dostawa mleka.

Do § 3 rozporządzenia.

5) Przy opłacaniu podatku zgóry — za tydzień uważa się 6 kolejno następujących dni roboczych, za miesiąc — 25 dni roboczych, za kwartał — 75 dni roboczych.

Dla ustalenia sumy podatku mnoży się stawkę dzienną przez 6, 25 bądź 75, stosując następnie odpowiednią obniżkę (5%, 10% bądź 20%).

Do § 5 rozporządzenia.

6) Urzędy skarbowe prowadzić będą kartotekę podatników opłacających zryczałtowany podatek

wzór Nr 12 r — jedną dla wszystkich referatów wymiarowych. Kartoteka służyć ma jako źródło informacji o dochodach podatnika dla urzędu skarbowego miejsca zamieszkania podatnika.

7) Do akcji poborowej podatku (wpłaty do rąk funkcjonariusza urzędu) należy w pierwszym rzędzie użyć poborców, a w miarę potrzeby także urzędników służby wewnętrznej.

Urzędnicy upoważnieni do poboru podatku mogą otrzymywać obok wynagrodzenia podstawowego, premię w wysokości do 3% kwot zainkasowanych przez nich z tytułu zryczałtowanego podatku obrotowego. W tych przypadkach urzędnicy, o których mowa, mogą być wyłączeni od premii, wypłacanych z ogólnych wpływów podatkowych. Do akcji poborowej podatku zryczałtowanego Izby Skarbowe mogą angażować personel specjalny. Osoby te opłacane będą z powyższych 3% od sum zainkasowanych. W tym celu wpływy z podatku zryczałtowanego należy w sprawozdaniach kasowych wykazywać oddzielnie. Ministerstwo jednakże podkreśla, że czynić to należy b. ostrożnie i angażować tylko osoby bezwzględnie godne zaufania. Raczej należy zmniejszyć teren poboru podatku, niż przez zatrudnienie nieodpowiednich pod względem moralnym osób dopuścić do ewentualnych nadużyć.

8) Akcja poborowa podatku w miastach większych, w których handel w halach targowych, na targach i na ulicach odbywa się stale, winna być prowadzona o ile możności codziennie. W małych miasteczkach, w których targi odbywają się co pewien okres czasu, poboru podatku należy dokonywać według uznania urzędów, bezwzględnie zaś w dniach targów.

9) Na każdą wpłatę podatku wydaje się pokwitowanie zaopatrzone w pieczęć urzędu i podpis urzędnika upoważnionego do poboru podatku.

10) Pokwitowanie wydaje się na druku według wzoru Nr 1 *r*—9 *r* sporządzone przebitkowo w 2-ch egzemplarzach — przebitka zostaje w bloczku. Na każdy rodzaj świadczenia, podlegającego opodatkowaniu i na każdą stawkę podatku są przewidziane oddzielne rodzaje pokwitowań.

11) Pokwitowania kasowe są drukami ścisłego zarachowania.

12) Urzędnik upoważniony do poboru podatku przed wpłatą pobranego podatku do kasy urzędu:

a) sporządza zestawienie (wz. Nr 10 r.) wydanych pokwitowań na pobrane kwoty podatku i ustala sumę pobranego podatku,

b) bloczki pokwitowań wraz z zestawieniem oddaje do sprawdzenia kierownikowi działu rachunkowo-kasowego.

13) Kierownik działu rachunkowo-kasowego po sprawdzeniu bloczków pokwitowań przekaże je działowi wymiarowemu celem odnotowania w kartotece wzór Nr 12 r. podatników dotąd w niej nie figurujących. Po odnotowaniu, bloczki pokwitowań zwraca się urzędnikowi upoważnionemu do poboru podatku, chyba, że są zakończone.

14) Wpłaty z tytułu podatku kasa urzędu zarachowuje bezpośrednio do dziennika specjalnego wz. Nr 2. Zarówno w dzienniku, jak i w sprawozdaniu wpływy z tytułu podatku zryczałtowanego wykazywać należy oddzielnie jako wpływy z tytułu podatku nieprzypisanego.

15) Jeżeli podatnik nie uiści należnej kwoty zryczałtowanego podatku obrotowego, urzędnik upoważniony do poboru podatku wypełnia na miejscu decyzję wz. Nr 11 r., wręcza ją podatnikowi za pokwitowaniem, po czym przeprowadza doraźną egzekucję, stosując w tym przypadku przepis § 80 ust. (4) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 października 1945 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 292).

Do § 6 rozporządzenia.

16) Wyłączenie z pośród opłacających podatek obrotowy w formie ryczałtu może mieć miejsce w odniesieniu do tych podatników, co do których na podstawie materiałów jakimi urząd rozporządza zostanie stwierdzone, że wpłacone przez nich kwoty z tytułu zryczałtowanego podatku obrotowego są zbyt niskie w stosunku do kwot, jakie przypadłyby do uiszczenia z tytułu wymiaru podatku na zasadach ogólnych.

Druki przewidziane niniejszym okólnikiem będą Izbom Skarbowym rozesłane bezzwłocznie po ich wydrukowaniu.

za Ministra Skarbu Podsekretarz Stanu:
Dr. L. Kurowski

90

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 kwietnia 1946 r. L. D. V. 4-2/27/46 (Nr 251)

w sprawie sprzedaży znaczków stemplowych przez urzędy pocztowe.

Do
Ministerstwa Poczt i Telegrafów
w/m.

Powołując się na pismo Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 20.9.45 r. Nr P. R. P. 75 Ministerstwo Skarbu prosi o przyśpieszenie wydania zarządzeń, by wszystkie placówki pocztowo-telekomunikacyjne oraz wszystkie urzędy pocztowe w miastach oraz ważniejsze agencje pocztowe w siedzibach zarządów gminnych wprowadziły do sprzedaży znaczki stemplowe. Problem łatwego zaopatrywania ludności w znaki stemplowe jest dla Ministerstwa bardzo ważnym i szybkie rozprowadzenie znaczków przez urzędy pocztowe rozwiązałoby w dużym odsetku tę sprawę. Ministerstwo Skarbu przypomina, że sprzedaż znaków stemplowych przez

urzędy pocztowe została uregulowana instrukcją wydaną dnia 27.IX. 1932 r. przez Ministra Skarbu i Ministra Poczt i Telegrafów (Monitor Polski Nr 224, poz. 257 z 1932 r.).

O wydanych zarządzeniach zechce Ministerstwo Poczt i Telegrafów powiadomić Ministerstwo Skarbu.

Kierownik Departamentu:
S. Kołakowski

Do

wszystkich Izb Skarbowych

Ministerstwo Skarbu przesyła do wiadomości odpis pisma skierowanego do Ministerstwa Poczt i Telegrafów w celu nawiązania odpowiedniego kontaktu z Dyrekcjami Poczt, Telefonów i Telegrafów. W terminie do 1 lipca 1946 r. zechcą ob. ob. Dyrektorzy złożyć sprawozdanie jak się przedstawia sprawa sprzedaży znaków stemplowych w terenie.

Kierownik Departamentu:
Mgr. S. Kołakowski

91

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 kwietnia 1946 r. L. D. VI. 4233/1/46 (Nr 235)

w sprawie konfiskaty surowca tytoniowego i wyrobów tytoniowych nielegalnego pochodzenia przez organa Milicji Obywatelskiej.

Do

wszystkich Izb Skarbowych

Ministerstwo Skarbu przesyła do wiadomości odpis okólnika Nr 73 Komendanta Głównego Milicji Obywatelskiej z dnia 27 marca 1946 r. L. dz. 8219—R/46 w sprawie konfiskaty surowca tytoniowego i wyrobów tytoniowych nielegalnego pochodzenia przez organa Milicji Obywatelskiej oraz współpracy tych organów z organami Kontroli Skarbowej i Polskiego Monopolu Tytoniowego przy zwalczaniu przestępstw na szkodę Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Treść tego okólnika należy podać do wiadomości Urzędom Skarbowym Akcyz i Monopolów Państwowych oraz Kontroli Skarbowej.

Dyrektor Departamentu:

Mgr. M. Siwiec

Załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu
z dnia 12 kwietnia 1946 r. L. D. VI. 4233/1/46.

Rzeczpospolita Polska
Komenda Główna Milicji Obywatelskiej
L. dz. 8219—R/46.

OKÓLNIK NR 73 KOMENDANTA GŁÓWNEGO MILICJI OBYWATELSKIEJ

z dnia 27 marca 1946 r.

w sprawie konfiskaty surowca i wyrobów tytoniowych nielegalnego pochodzenia przez organa Milicji Obywatelskiej.

(Podstawa: pismo Ministerstwa Skarbu Nr D. VI. 606/1/46 — z dnia 15.2. 1946 r.).

1. Zachodzą częste wypadki nieodprowadzania skonfiskowanego surowca tytoniowego oraz wyrobów tytoniowych nielegalnego pochodzenia przez organa Milicji Obywatelskiej do odnośnych Urzędów Skarbowych, Akcyz i Monopolów Państwowych, tak samo protokóły zajęcia tych artykułów nie są kierowane do odnośnych Urzędów Skarbowych, Akcyz i Monopolów Państwowych.

Postępowanie tego rodzaju Milicji Obywatelskiej uniemożliwia Władzom Skarbowym wszczęcie spraw karno-skarbowych przeciwko winnym naruszenia przepisów o monopolu tytoniowym oraz naraża tym samym Skarb Państwa na poważne straty.

2. Wobec powyższego zarządzam:

a) Komendanci jednostek organizacyjnych M. O. wejdą w ścisłe porozumienie z odnośnymi władzami Kontroli Skarbowej i Polskiego Monopolu Tytoniowego dla uzgodnienia współpracy przy zwalczaniu handlu surowcem tytoniowym i wyrobami tytoniowymi nielegalnego pochodzenia.

b) Komendanci jednostek organizacyjnych i wykonawczych M. O. winni każdorazowo na żądanie organów Kontroli Skarbowej udzielać im potrzebnej pomocy do wykonania czynności służbowych, związanych ze zwalczaniem nielegalnego handlu surowcem tytoniowym i wyrobami tytoniowymi — oraz przy wykupie surowca tytoniowego od plantatorów.

e) Skonfiskowany przez organa M. O. surowiec i wyroby tytoniowe nielegalnego pochodzenia, winny być bezwarunkowo odsyłane do najbliższego urzędu Skarbowego, Akcyz i Monopolów Państwowych lub w razie braku takowego na miejscu, do najbliższej placówki Monopolu Tytoniowego.

d) Na skonfiskowany surowiec i wyroby tytoniowe, sporządzać należy odpowiednie protokóły zajęcia tych artykułów, które to protokóły kierować należy do właściwego Urzędu Skarbowego, Akcyz i Monopolów Państwowych.

e) Równocześnie nadmieniam, że funkcjonariuszom, którzy położą specjalne zasługi przy wykrywaniu przestępstw karno-skarbowych, przyznawane będą przez odnośne władze Skarbowe, względnie Monopolu Tytoniowego, odpowiednie nagrody pieniężne, których wysokość zależna jest od ilości skonfiskowanego surowca, względnie wyrobów tytoniowych.

f) Polecam Komendantom Wojewódzkim i równorzędnym podać treść niniejszego okólnika swym podległym jednostkom organizacyjnym i wykonawczym — do wiadomości i ścisłego przestrzegania.

Za przestrzeganie zarządzeń zawartych w niniejszym okólniku, czynię osobiście odpowiedzialnymi poszczególnych Komendantów (kierowników) jednostek organizacyjnych i wykonawczych M. O. — winni nadużyć w tym kierunku pociągani będą do odpowiedzialności sądowo-karnej.

O wykonaniu powyższego zameldują mi Komendanci Wojewódzcy i równorzędni — w sprawozdaniu sytuacyjnym za miesiąc kwiecień 1946 r.

Komendant Główny Milicji Obywatelskiej

(—) Witold, gen. bryg.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKAT

w sprawie zaginięcia pokwitowań dla poborców.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej we Wrocławiu, poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Wałbrzychu został skradziony kwitariusz, zawierający niewykorzystane pokwitowania od Nr. 213273 *d* do Nr. 213280 *e*, który równocześnie unieważnia się.

KOMUNIKAT

o sprostowaniu błędu.

W Nr. 3 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z dnia 10 marca 1946 r. drugą część, ogłoszonego na str. 83, pod poz. 40, okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 6 lutego 1946 r. Nr D. V. 57378/4-2/55/45 w sprawie zezwolenia na bezpośrednie uiszczanie opłat stemplowych gotówką — omyłkowo oznaczono pozycją 41 i omyłkowo powtórzono tytuł okólnika. Wobec tego wyrazy: „41 okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 6 lutego 1946 r. Nr. D. V 57378/4-2/55/45" ulegają skreśleniu, następne zaś pozycje Dziennika Urzędowego, oznaczone numerami „42, 43, 44 i 45" otrzymują odpowiednio oznaczenie numerami „41, 42, 43, 44".

Cena numeru niniejszego zł 27.—. **Prenumerata miesięczna zł. 30.—.**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.
Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł 6.—

Zakł. Graf. „AUTOMA", Warszawa, Wileńska 7.